

Arrest

**nr. 337 421 van 9 december 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. APPELEN
Tessenderlosesteenweg 158
3583 PAAL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 april 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. APPELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 10 september 2023, dient op 12 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 11 oktober 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 22 januari 2025.

1.3. Op 24 februari 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend verstuurd wordt op 26 februari 2025 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Arabier te zijn, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren op [...] in het dorp Qasr Ahmad bij de stad Misrata. Uw vader, [E.M.], is momenteel sergeant-majoor bij de Libische marine, en was ook lid van de "Internationale Revolutionaire Garde" – de 5de batch. Uw moeder, [S.H.], is een leerkracht op pensioen. Uw broers [S.] en [W.] zijn businessmannen in schrootmetalen, [A.M.] studeert nog. Uw zussen [U.S.] en [W.] zijn getrouwd en zijn huisvrouwen.

U studeerde "polytechniek" aan de "Bright Star" Universiteit in Brega van 1998 tot 2004. In die periode was u op lokaal niveau betrokken bij de revolutionaire comités: u nam deel aan vergaderingen over politiek en economie, u gaf lezingen, was betrokken bij herdenkingen, etc. In 2001 voegde u zich bij de "Internationale Revolutionaire Garde", de 27ste batch. U volgde een intensieve militaire training en kreeg daar een certificaat voor. Vervolgens kon u worden opgebeld om de wacht te houden op lokaal niveau gedurende evenementen. Dit was allemaal vrijwillig, u werd er nooit voor betaald. Gedurende de 36ste herdenking van de Fataha-revolutie in 2005 werd u uitgenodigd om de wacht te houden tijdens een evenement waar ook voormalig leider Qaddafi bij aanwezig was. Na het einde van dit evenement keerde u terug naar uw lokale gemeenschap. De hoogste verantwoordelijkheid die u had voor uw vertrek uit Libië was "hoofd van de Internationale Revolutionaire Garde" op niveau van uw dorp Qasr Ahmad. U deed daarnaast verschillende jobs in het "polytechniekcentrum" van Qasr Ahmad van 2004 tot 2006, uw laatste positie daar was hoofd van het centrum. Op 19 juni 2006 verhuisde u voor uw studies naar Maleisië.

U leefde van 2006 tot 2023 in Maleisië, waar u verschillende studies volgde aan Maleisische universiteiten. In 2008 en 2009 keerde u twee keer kort terug naar Libië en woonde u vergaderingen bij. Vervolgens reisde u meteen terug naar Maleisië. U huwde in 2009 met [A.N.], een Maleisisch staatsburger. Jullie hebben 3 kinderen, namelijk [E.], [D.A.] en [M.A.], die allemaal de Maleisische nationaliteit hebben.

Tijdens de Libische revolutie protesteerde u tegen de burgeroorlog aan de ambassade in Kuala Lumpur. Veel mensen werden in die periode gefilmd en gefotografeerd. Op hetzelfde moment, in Libië, werd uw familie ontheemd van Qasr Ahmad naar Benghazi. Uw familie verbleef daar een tijdje, maar uw vader had problemen met de echtgenoot van een nicht omwille van zijn lidmaatschap bij de "Internationale Revolutionaire Garde." Die echtgenoot was ervan overtuigd dat mensen zoals uw vader publiekelijk opgehangen moesten worden. Toen uw vader dit hoorde verliet hij die plaats met zijn gezin en verbleef hij een tijdje in een appartement van al-Sadiq Abd al-Malik. Begin 2012 keerde uw vader terug naar Qasr Ahmad, Misrata. Na de revolutie kwam u terecht op een "zwarte lijst" van gezochte personen die viraal ging op sociale media tussen 2011 en 2012. Daar stonden uw foto, naam en uw taken op. De Libische studentenbeweging in Zuid-Afrika kopieerde de lijst zonder foto's op hun Facebookpagina, enkel zij behielden dit op hun pagina.

Eenmaal terug thuis begon uw familie last te krijgen met de al-Ulaf tak, deel uitmakend van uw ruime familie, die uw vader, u en uw broers ervan beschuldigde supporters te zijn van Qaddafi en in militaire acties betrokken te zijn geweest in de oorlog van 2011. Uw moeder hoorde dit via de vrouwen in de gemeenschap. Uw vader besloot dus een nieuw huis te bouwen buiten Qasr Ahmad, hij begon hiermee in 2013. Voor u was het in de periode 2011-2013 ondertussen onmogelijk om terug te keren naar Libië: ten eerste was uw familie ontheemd naar Benghazi en ten tweede ging de "zwarte lijst" waar u op stond viraal op sociale media. U vroeg hen ook of het veilig was voor u om terug te keren, uw familie vertelde u steeds dat dit niet het geval was.

In 2013 besloot u toch terug te keren naar uw dorp in Libië, maar u zorgde ervoor dat niemand hiervan op de hoogte was. U kwam via de luchthaven van Tripoli, waar u onopgemerkt langs de douane geraakte omdat de schrijfwijze van uw naam op uw paspoort lichtjes verschilt van op andere documenten. Op uw paspoort staat namelijk in het Arabisch "[S.]" met de Arabische letter "sad" (doffe s) geschreven, terwijl op de "zwarte lijst" uw "publieke naam" "[e.-S.]" met de Arabische letter "sin" (gewone s) wordt geschreven. Tijdens dit bezoek aan uw familieleden had u geen contact met collega-studenten of andere personen, zodat uw veiligheid niet in het gedrang zou komen. Uw huis is ook wat verder verwijderd van de stad, waardoor uw aanwezigheid minder gemakkelijk zou opgemerkt worden. U ging daarna terug naar Maleisië.

Tussen 2013 en 2016 keerde u niet terug omdat uw familie dit niet toeliet. Reden was de situatie van de lokale gemeenschap. U probeerde in 2014 en 2015 te gaan, maar uw broer [S.] waarschuwde u dat u gevangen kon worden genomen. U informeerde zich steeds bij uw familie of het veilig was om te komen. In

2015 ging u bijvoorbeeld naar Tunesië en was u klaar om naar Libië te gaan, maar omwille van wat uw broer [S.] zei, vertrok u opnieuw naar Maleisië zonder Libië te betreden.

In 2016 had uw moeder problemen aan haar ruggengraat. Omdat enerzijds uw broers het te druk hadden met hun business en hun families, anderzijds uw vader diabetes heeft en geen hele dag kon rijden, moest u dan uw moeder van Misrata naar Tunesië brengen voor verzorging. U landde op de Metiga-luchthaven in Misrata en geraakte onopgemerkt in het land dankzij de connecties van uw broer Salah, waardoor u op een veilige manier het checkpoint kon passeren. U bracht uw moeder met een nieuwe Honda I30-wagen naar Tunesië, via een weg die uw broer en zijn contacten helemaal hadden uitgestippeld om de checkpoints aan de autosnelwegen te vermijden bij Qasr Bin Ghashir. Na de operatie van uw moeder in Tunesië keerde u op exact dezelfde manier terug naar Misrata. Vervolgens verliet u ook nog eens, via de connecties van uw broer, het land via de luchthaven van Misrata en reisde terug naar Maleisië. Tijdens die periode in 2016 liet u ook uw paspoort vernieuwen, u gebruikte nogmaals de connecties van uw broer en betalingen onder de tafel om dit te krijgen.

In de winter van 2018 ondervond uw moeder complicaties naar aanleiding van de operatie aan haar ruggengraat. Ze moest terug naar Tunesië voor een nieuwe operatie. Ook nu moest u dit doen omdat uw broers te druk bezig waren en omdat uw vader diabetes heeft. U keerde terug en gebruikte dezelfde modus operandi als in 2016 om via de luchthaven van Misrata naar uw moeder te gaan, haar naar Tunesië en weer terug te brengen. Uw broers [S.] en [W.] informeerden zich steeds over de juiste wegen die u moest nemen. U keerde vervolgens net zoals in 2016 terug naar Maleisië. In de zomer van 2018 keerde u voor twee weken terug naar Libië voor het huwelijk van uw zus, en vertrok u daarna terug naar Maleisië. U reisde elke keer legaal, met uw eigen paspoort.

Sinds 2018 kon u niet meer terug naar Libië. Tijdens de winter van 2023 werd uw broer door uw familie gevraagd om inkopen te doen. Terwijl hij terug kwam van de winkel met voedingswaren, werd hij in de val gelokt door mannen met een hond en vuurwapens. Uw broer werd dan aangevallen door de hond en in de voet gestoken met de bajonet van een AK-47 aanvalsgeweer. Hij werd dan verteld dat dit een boodschap was voor u in Maleisië. Uw familie probeerde erachter te komen wie die personen waren, maar geen conclusie kon bereikt worden. U vermoedt dat ze de auto herkenden die u gebruikte toen u Libië bezocht.

U vertrok legaal vanuit Maleisië op 9 september 2023 via Singapore, Qatar en Nederland naar België en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 12 september 2023.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende documenten voorgelegd: uw Libische paspoorten; uw Libische identiteitskaart; uw lidkaart van de Revolutionaire Garde; uw Libische geboorteakte; uw Libisch residentiecertificaat; uw attest van familiesamenstelling uit Libië; uw studentenkaarten, rijbewijzen en immigratiekaarten van Maleisië; de geboorteakte van uw echtgenote uit Maleisië; de Maleisische identiteitskaarten van uw kinderen; uw universiteitsdocumenten van Maleisië; een uittreksel van de Qaddafi-wet in Libië na de revolutie; uw werkdocumenten uit Maleisië en Libië; uw verzekeringsdocumenten uit Maleisië; het visum van uw Libische familie voor Maleisië; uw Maleisisch blanco strafblad; activiteiten voor Qaddafi tijdens uw universiteitsstudies; beschuldigingen van pro-Qaddafi activiteiten op Facebook waar u in wordt vermeld; uw discussies met onbekenden op Facebook; foto's van de verwonding van uw broer door een bajonet.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt aan dat u vreest gearresteerd en vervolgd te worden door de milities en overheid in Libië omwille van uw activiteiten bij de revolutionaire comités en, meer bepaald, de Revolutionaire Garde van het Qaddafi-regime. U staat namelijk op een “zwarte lijst.” U heeft deze vrees echter niet aannemelijk gemaakt.

*Allereerst valt op dat u **verschillende keren bent teruggekeerd naar Libië**: u verklaart te hebben gewoond in Libië tot 2006, waarna u verhuisde naar Maleisië. Daar zette u uw activiteiten voor het Qaddafi-regime verder. Na de revolutie en de val van het regime keerde u vier keer terug naar uw regio in Libië: in 2013; 2016; twee keer in 2018. U verklaart dat u in 2013 terugkeerde om uw familie te bezoeken, in 2016 en 2018 om uw moeder naar Tunesië en weer terug te brengen, en een tweede keer in 2018 voor het huwelijk van uw zus (CGVS, p. 10-11). Dit is een gedrag dat helemaal niet overeenkomt met een vrees voor vervolging omwille van activiteiten die u voor het Qaddafi-regime ontplooidde.*

In 2013, slechts twee jaar na de revolutie, keerde u terug naar uw dorp Qasr Ahmad in Libië, zonder echte voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, behalve dat u “niemand op de hoogte bracht”. Dit is niet ernstig. Dat u riskeerde in die periode om – legaal, via de luchthaven – terug naar het dorp te gaan, terwijl u verklaart een vrees voor vervolging te hebben, ondermijnt op niet geringe wijze uw vrees voor vervolging. U geconfronteerd met het risico om zo terug te keren, komt u niet verder dan: “Ik had dit al van voor de burgeroorlog. Als ik naar de Libische ambassade ging, dan wisten ze niet dat ik van Misrata ben, want er zijn andere mensen met dezelfde naam, en deze was geschreven met een “sad” (doffe Arabische s).” Dit overtuigt niet omdat u ten eerste sowieso in het systeem ingeschreven bent, en zelf niet kan weten of u aan de luchthaven geseind staat of niet. Daarnaast bent u teruggekeerd naar uw dorp van herkomst, wat een heel groot risico vormt gezien u daar wel degelijk herkend zou kunnen worden (CGVS, p. 10, 12-13). Deze elementen ondermijnen dus uw vrees voor vervolging in Libië.

Dezelfde appreciatie kan gemaakt worden aangaande “de 2016 en 2018 reizen” naar Libië: u bent steeds legaal, met uw eigen paspoort, het land binnengegaan. U haalt wel aan dat uw broer via zijn contacten op de luchthaven Metiga regelde dat u zeker kon doorgaan. Echter, dat meer mensen dus op de hoogte waren van uw komst, maakt het risico nog veel groter voor u. Indien u inderdaad in het geniep het land wou betreden, kan er toch verwacht worden dat u eerder illegaal het land zou inreizen, in plaats van legaal via één van de twee luchthavens van Libië. Dat u trouwens zo’n risico neemt louter om het huwelijk van uw zus bij te wonen en om uw moeder naar Tunesië en weer terug te voeren voor medische operaties, overtuigt helemaal niet temeer u hier geen overtuigende reden voor kunt aanreiken. U hiermee geconfronteerd verklaart u immers: “[W.] was druk met de familie en business, hij was aan het reizen. [S.] hetzelfde, ze waren zeer druk bezig met de business. Mijn moeders ruggengraatproblemen waren van lang geleden, voor de burgeroorlog bracht mijn vader haar verschillende keren. Mijn 2 broers waren druk bezig met hun leven, dus vroeg mijn moeder hulp van mij, als ik tijd had. Zij hadden de tijd niet. Mijn vader heeft diabetes, dus je kan ook niet op hem rekenen om een hele dag te rijden.” Het is niet geloofwaardig dat uw familie u dit risico zou laten nemen voor het vervoer van uw moeder, terwijl uw broers in het land zijn: er kan toch verwacht worden in die situatie dat uw broers, zussen, ooms, ... de tijd zouden nemen om deze taak op zich te nemen (CGVS, p. 11-12). Dat u dus verklaart dat u het moest zijn omdat uw broers te druk bezig waren met hun werk, is dan ook helemaal niet geloofwaardig.

Uw verschillende reizen naar Libië ondermijnen bijgevolg op fundamentele wijze uw vrees voor vervolging in Libië.

*Daarnaast valt ook het **profiel van uw vader** op. Uw vrees omwille van uw activiteiten voor Qaddafi in het kader van de revolutionaire comités springt in het oog omdat niet alleen u in Libië voor de revolutionaire comités werkte, ook uw vader werkte voor de revolutionaire comités. U haalt aan dat u, binnen die comités, tot de 27ste batch van de “special forces unit: revolutionary international guards” behoorde en dat uw vader niet alleen deel uitmaakte van de 5de batch van diezelfde eenheid, maar ook nog eens actief was binnen de Libische Marine in Misrata toen (CGVS, p. 6, 10, 12). U vertelt hiernaast ook dat uw vader op dit moment in Libië is, dat hij zijn functie nog steeds uitoefent als sergeant-majoor in de Libische Marine, en dat het goed gaat met hem ondanks de suikerziekte (CGVS, p. 4-5, 12). Het is in die context dus helemaal niet geloofwaardig dat u vreest gestraft te worden voor uw pro-Qaddafi daden tijdens het regime, maar dat uw vader – die dus in dezelfde revolutionaire comités en de Internationale Revolutionaire Garde heeft gezeten én ook nog eens militair was – geen problemen heeft in Libië. U hiermee geconfronteerd haalt u aan dat hij wel betrokken was bij het revolutionair comité, niet bij de Internationale Revolutionaire Garde (CGVS, p. 12). Dit is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen: “Mijn vader was ook lid van de revolutionaire internationale wachten, mijn vader was bij groep “05”, zoals ik al eerder vertelde, ik was bij die van “27.” (CGVS, p. 10). Dat een persoon die bij de revolutionaire garde was, en ook militair tijdens de revolutie, geen problemen kent in Libië, maar u wel problemen zou kennen, is dan ook niet geloofwaardig.*

Ook heeft u het over **de aanval op uw broer**, die werd gestoken met de bajonet van een AK-47. U verklaart dat de onbekende belagers hem vertelden dat dit een boodschap was voor u in Maleisië. Ten eerste weet u hier maar heel weinig over te vertellen: "Mijn familie probeerde erachter te komen wie erachter zat. Maar ze konden geen conclusie bereiken." Ten tweede is het wel heel vreemd dat dit in 2023 is gebeurd, 17 jaar nadat u laatst in Libië woonde, 12 jaar na de revolutie, en 5 jaar na uw laatste bezoek. U haalt aan dat u had verwacht dat dit zou gebeuren, "omdat de auto waarmee ik reed in 2016 en 2018 nieuw was, ik gebruikte die veel, misschien kennen ze hem via de auto, of misschien herkenden ze hem direct. Onze nummerplaten zijn herkenbaar per regio. "33" voor Qasr Ahmad." (CGVS, p. 9, 12). Echter, er kan toch verwacht worden dat als ze uw familieleden zouden herkennen aan de hand van een auto waarmee u reed, dat ze u meteen zouden hebben aangevallen op het moment dat u zelf reed. Dat deze onbekende mannen dat niet deden, en ook nog eens 5 jaar wachtten om uw broer aan te vallen, is dan ook totaal niet geloofwaardig.

Er kan dus, recapitulerend, geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw vervolging door Libische milities en de overheid omwille van uw betrokkenheid bij de "revolutionaire comités" en "batch 27" van de "Internationale Revolutionaire Garde". De Facebook-lijst (document 24), waar uw naam opstaat in kader van proQaddafi activiteiten bij de Libische ambassade in Maleisië tijdens de revolutie, wordt op zich niet betwist. Dat u daardoor een toekomstgerichte vrees zou hebben, heeft u echter niet geloofwaardig gemaakt.

Wat betreft uw vrees voor **discriminatie op werkvlak omwille van uw steun aan het Qaddafi-regime** in het verleden (CGVS, p. 11), waarvan u de wet voorlegt (document 18), moet ten eerste worden onderstreept dat uw vader als lid van de "revolutionaire comités", "batch 5" van de "Internationale Revolutionaire Garde" en de Libische Marine ten tijde van Qaddafi, nog steeds als militair werkt, namelijk als sergeant-majoor (CGVS, p. 4, 10). Ten tweede heeft de wet het over leden van het regime die een prominente rol (of in invloedrijke posities) hebben gespeeld, iets wat volgens uw verklaringen niet het geval is.

Ten slotte had u het ook over uw **foto's van Qaddafi op uw telefoon en Facebook**: ten eerste zijn die problemen hypothetisch en u heeft niet aangetoond hoe de autoriteiten daar überhaupt van op de hoogte zouden raken. Er moet worden opgemerkt dat u sinds het einde van de revolutie geen politieke activiteiten meer heeft gehad (en in Maleisië woont). In die context kan verwacht worden dat, indien het inderdaad een risico zou zijn om foto's van Qaddafi op Facebook te plaatsen, u die slechts in privé deelt, niet openbaar. Wat betreft uw "ruzies" met Libiërs op Facebook omdat u een gebed schreef onder een foto van Qaddafi, haalde u zelf aan dat u deze personen niet persoonlijk kent (CGVS, p. 8-9, 11). Bijgevolg is er geen enkele concrete indicatie dat u naar aanleiding hiervan problemen zou ervaren.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-26): uw paspoorten, uw identiteitskaart en die van uw kinderen, geboortektes van u en uw familie, lidkaart Revolutionaire Garde, familiesamenstelling Libië, studentenkaarten, rijbewijzen, immigratiekaarten en huwelijkskaart uit Maleisië, uw huwelijksakte, uw universiteitsdocumenten, uw werkdocumenten in Maleisië en Libië, uw Maleisische verzekeringsdocumenten, het visum van uw familie voor Maleisië, en uw Maleisisch blanco strafblad (documenten 1-17, 19-22) hebben betrekking op uw werk, onderwijs en de identiteiten van u en uw familie, elementen die niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft het uittreksel van de Libische wet, uw pro-Qaddafi activiteiten ten tijde van uw studies, het Facebookbericht met daarin uw naam vermeld, uw ruzies met onbekende Libiërs op Facebook over Qaddafi, en foto's verwondingen van uw broer (documenten 18, 23-26), dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat, voor wat betreft de foto's van uw gewonde broer, hier noch de identiteit van de gewonde, noch de datum, plaats en context waarin deze foto's werden genomen uit af te leiden valt.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; **Algemeen Ambtsbericht Libië** van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023** van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.*

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021.

Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e bataljon aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De

confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanie is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij meent dat de commissaris-generaal geen reden heeft om te twifelen aan zijn vrees voor vervolging, nu hij diverse documenten neerlegt ter staving van zijn relaas, dat hij zo getrouw mogelijk heeft weergegeven. Hij verwijst naar een zwarte lijst waar zijn naam op prijkt en dewelke verspreid wordt op sociale media. Hij stelt dat het bestaan van die lijst niet betwist wordt en dat het feit dat hij daarop staat, reeds voldoende is om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat er nog steeds sprake is van willekeurig geweld en dat hij verwesterd is door zijn langdurige verblijf in België en transitlanden. Hij legt uit dat hij zich geïntegreerd heeft in de westerse maatschappij, een westerse klederdracht heeft en hij zich moeilijk of niet zal kunnen aanpassen aan het leven in zijn herkomstland nu hij nog zeer jong is.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 4 november 2025 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarbij zij telkens de weblink vermeldt:

- CEDOCA, *COI Focus Libië Veiligheidssituatie*, 10 juli 2025;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Libië*, februari 2023;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Libië*, september 2021;
- IOM Libya, *Displacement and Solutions Report*, mei 2024;
- IOM Libya, *Displacement and Solutions Report*, augustus 2023.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Certificaat van deelname inburgering (december 2023);
- Inschrijvingsformulier Nederlands;
- Deelcertificaten Nederlands;
- Inschrijvingsfiche 2025-2026;
- Loonbrieven.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoeker vrees bij terugkeer naar Libië is driedig. Hij vreest (a) gearresteerd en vervolgd te worden door de Libische milities en overheid omwille van zijn activiteiten bij de revolutionaire comités, meer bepaald de Revolutionaire Garde van het Qaddafi-regime omdat hij op een zwarte lijst staat (NPO, p. 6-11; AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 09.10.24, vragen 3.3.-3.5.); (b) moeilijk werk te kunnen vinden omwille van zijn activiteiten onder het regime van Qaddafi (NPO, p. 11) en (c) dat hij vervolgd zal worden omdat zijn telefoon en zijn Facebookprofiel inhoud bevat waaruit een pro-Qaddafi-gezindheid zou kunnen worden afgeleid (NPO, p. 11).

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en oordeelt zij dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Libië gearresteerd en vervolgd zal worden door de Libische milities en overheid omwille van zijn activiteiten bij de revolutionaire comités, meer bepaald de Revolutionaire Garde van het Qaddafi-regime, gezien (a) de vaststelling dat hij verschillende keren teruggekeerd is naar Libië niet overeenkomt met een vrees voor vervolging omwille van activiteiten die hij voor het Qaddafi-regime ontplooid; (b) het niet geloofwaardig is dat verzoeker vreest gestraft te worden voor

zijn pro-Qaddafi-daden tijdens het regime, terwijl zijn vader – die dus in dezelfde revolutionaire comités en de Internationale Revolutionaire Garde heeft gezeten én ook nog eens militair was – geen problemen heeft in Libië; (c) hij maar heel weinig weet te vertellen over de aanval op zijn broer en het niet geloofwaardig dat dit in 2023 gebeurd is, zeventien jaar nadat hij laatst in Libië woonde, twaalf jaar na de revolutie en vijf jaar na zijn laatste bezoek;

ii) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Libië gediscrimineerd zal worden op werkvlak omwille van zijn steun aan het Qaddafi-regime in het verleden gezien (a) zijn vader, als lid van de revolutionaire comités, batch 5 van de Internationale Revolutionaire Garde en de Libische marine ten tijde van Qaddafi, nog steeds als militair werkt, namelijk als sergeant-majoor; (b) de door hem neergelegde wet het heeft over leden van het regime die een prominente rol hebben gespeeld, wat bij hem niet het geval is;

iii) Er is geen enkele concrete indicatie dat verzoeker problemen zou krijgen omwille van de foto's van Qaddafi op zijn telefoon en op zijn Facebook daar (a) hij niet aangetoond heeft hoe de autoriteiten daar überhaupt van op hoogte zouden raken; (b) hij sinds het einde van de revolutie niet meer politiek actief geweest is en in Maleisië woonde, waardoor verwacht mag worden dat hij eventuele risicovolle foto's van Qaddafi alleen privé en niet openbaar op Facebook zou delen; (c) hij de Libiërs met wie hij ruzie had op Facebook niet persoonlijk kent;

iv) De door verzoeker neergelegde documenten buigen voorgaande appreciatie niet om, gezien (a) zijn paspoorten, zijn identiteitskaart en die van zijn kinderen, zijn geboorteaktes en die van zijn familie, zijn lidkaart van de Revolutionaire Garde, zijn familiesamenstelling in Libië, zijn studentenkaarten, zijn rijbewijzen, zijn immigratiekaarten en zijn huwelijkskaart uit Maleisië, zijn huwelijksakte, zijn universiteitsdocumenten, zijn werkdocumenten in Maleisië en Libië, zijn Maleisische verzekeringsdocumenten, het visum van zijn familie voor Maleisië, en zijn Maleisisch blanco strafblad betrekking hebben op zijn werk, zijn schoolopleiding en zijn identiteit en die van zijn familie, wat elementen zijn die niet in twijfel worden getrokken; (b) het uittreksel van de Libische wet, zijn pro-Qaddafi activiteiten ten tijde van zijn studies, het Facebookbericht waarin zijn naam vermeld wordt, de ruzies met onbekende Libiërs op Facebook over Qaddafi, en de foto's van de verwondingen van zijn broer slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is; (c) uit de foto's van zijn gewonde broer, noch de identiteit van de gewonde, noch de datum, plaats en context waarin deze foto's werden genomen af te leiden valt.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Libië is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich tot een loutere verwijzing naar de door hem neergelegde documenten en zijn naam op de zwarte lijst en laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.3.3.1. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Libië vervolgd zal worden door de Libische milities en overheid omwille van zijn activiteiten bij de revolutionaire comités, meer bepaald de Revolutionaire Garde van het Qaddafi-regime (NPO, p. 6-11; AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 09.10.24, vragen 3.3.-3.5.) omdat hij vermeld zou staan op een zwarte lijst.

Daargelaten de vraag naar de authenticiteit van de zwarte lijst, gepubliceerd op Facebook door de *Union of Libyan students* in RSA (NPO, p. 8-9; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 24; AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 09.10.24, vraag 3.5.), ondermijnt zijn eigen houding reeds op fundamentele wijze zijn voorgehouden vrees. Verzoeker laat in zijn geheel na de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen, die luiden als volgt: *“Allereerst valt op dat u verschillende keren bent teruggekeerd naar Libië: u verklaart te hebben gewoond in Libië tot 2006, waarna u verhuisde naar Maleisië. Daar zette u uw activiteiten voor het Qaddafi-regime verder. Na de revolutie en de val van het regime keerde u vier keer terug naar uw regio in Libië: in 2013; 2016; twee keer in 2018. U verklaart dat u in 2013 terugkeerde om uw familie te bezoeken, in 2016 en 2018 om uw moeder naar Tunesië en weer terug te brengen, en een tweede keer in 2018 voor het huwelijk van uw zus (CGVS, p. 10-11). Dit is een gedrag dat helemaal niet overeenkomt met een vrees voor vervolging omwille van activiteiten die u voor het Qaddafi-regime ontplooië. In 2013, slechts twee jaar na de revolutie, keerde u terug naar uw dorp Qasr Ahmad in Libië, zonder echte voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, behalve dat u “niemand op de hoogte bracht”. Dit is niet ernstig. Dat u riskeerde in die periode om – legaal, via de luchthaven – terug naar het dorp te gaan, terwijl u verklaart een vrees voor vervolging te hebben, ondermijnt op niet geringe wijze uw vrees voor vervolging. U geconfronteerd met het risico om zo terug te keren, komt u niet verder dan: “Ik had dit al van voor de burgeroorlog. Als ik naar de Libische ambassade ging, dan wisten ze niet dat ik van Misrata ben, want er zijn andere mensen met dezelfde naam, en deze was geschreven met een “sad” (doffe Arabische s).” Dit overtuigt niet omdat u ten eerste sowieso in het systeem ingeschreven bent, en zelf niet kan weten of u aan de luchthaven geseind staat of niet. Daarnaast bent u teruggekeerd naar uw dorp van herkomst, wat een heel groot risico vormt gezien u daar wel degelijk herkend zou kunnen worden (CGVS, p.*

10, 12-13). Deze elementen ondermijnen dus uw vrees voor vervolging in Libië. Dezelfde appreciatie kan gemaakt worden aangaande “de 2016 en 2018 reizen” naar Libië: u bent steeds legaal, met uw eigen paspoort, het land binnengegaan. U haalt wel aan dat uw broer via zijn contacten op de luchthaven Metiga regelde dat u zeker kon doorgaan. Echter, dat meer mensen dus op de hoogte waren van uw komst, maakt het risico nog veel groter voor u.

Indien u inderdaad in het geniep het land wou betreden, kan er toch verwacht worden dat u eerder illegaal het land zou inreizen, in plaats van legaal via één van de twee luchthavens van Libië. Dat u trouwens zo’n risico neemt louter om het huwelijk van uw zus bij te wonen en om uw moeder naar Tunesië en weer terug te voeren voor medische operaties, overtuigt helemaal niet temeer u hier geen overtuigende reden voor kunt aanreiken. U hiermee geconfronteerd verklaart u immers: “[W.] was druk met de familie en business, hij was aan het reizen. [S.] hetzelfde, ze waren zeer druk bezig met de business. Mijn moeders ruggengraatproblemen waren van lang geleden, voor de burgeroorlog bracht mijn vader haar verschillende keren. Mijn 2 broers waren druk bezig met hun leven, dus vroeg mijn moeder hulp van mij, als ik tijd had. Zij hadden de tijd niet. Mijn vader heeft diabetes, dus je kan ook niet op hem rekenen om een hele dag te rijden.” Het is niet geloofwaardig dat uw familie u dit risico zou laten nemen voor het vervoer van uw moeder, terwijl uw broers in het land zijn: er kan toch verwacht worden in die situatie dat uw broers, zussen, ooms, ... de tijd zouden nemen om deze taak op zich te nemen (CGVS, p. 11-12). Dat u dus verklaart dat u het moest zijn omdat uw broers te druk bezig waren met hun werk, is dan ook helemaal niet geloofwaardig. Uw verschillende reizen naar Libië ondermijnen bijgevolg op fundamentele wijze uw vrees voor vervolging in Libië.” Verzoekers herhaaldelijke terugkeer naar Libië ondermijnt wel degelijk op fundamentele wijze zijn vrees voor vervolging. Voorts is het allerminst aannemelijk dat hij problemen zou kennen omwille van zijn politieke activiteiten, maar zijn vader, die die zelf tot “batch 5” van dezelfde *Revolutionary International Guards* behoorde en die destijds als militair actief was binnen structuren van het vroegere régime, niet. Zijn vader woont tot op heden probleemloos in Libië en oefent zijn functie als sergeant-majoor bij de Libische Marine ook nog uit (NPO, p. 4-5, 10, 12). Verzoeker, die de motieven in dit verband volledig onbesproken laat, slaagt er niet in hierover anders te doen oordelen, waardoor zij integraal overeind blijven. Tot slot brengt verzoeker niets in tegen de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat onbekende mannen nog eens vijf jaar zouden wachten om zijn broer aan te vallen, waardoor ook de motieven in dit verband integraal overeind blijven.

Verzoekers neergelegde documenten zijn niet van die aard een ander licht te werpen op het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen. Door er louter naar te verwijzen, zonder in te gaan op de gemaakte beoordeling ervan door de commissaris-generaal, is verzoeker niet in staat de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen.

Zijn lidkaart van de Revolutionaire Garde en het document betreffende zijn politieke activiteiten ten tijde van zijn studies (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6 en 23), tonen enkel aan dat hij betrokken was bij de Revolutionaire Garde en bij pro-Qaddafi-activiteiten tijdens zijn universitaire studies, maar tonen hoegenaamd niet aan dat hij wegens deze activiteiten gevisieerd wordt door de Libische autoriteiten of door milities.

Met zijn algemene verwijzing naar de Libische wetten van 2012 en 2013 die het verheerlijken van het voormalige Qaddafi regime strafbaar stellen en die sleutelfiguren onder het regime van Qaddafi voor tien jaar uitsluiten van het politieke, administratieve en publieke leven (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18; NPO, p. 11), doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn herhaalde terugkeer naar Libië, het feit dat zijn vader — die zelf tot dezelfde structuren van het vroegere regime behoorde — tot op heden zonder problemen in Libië verblijft, én de ongeloofwaardige aanval op zijn broer, zijn voorgehouden vrees voor vervolging geenszins ondersteunen.

Daarnaast tonen de foto’s die de verwondingen van zijn broer zouden aantonen, niet met zekerheid aan wie erop staat afgebeeld, noch wanneer of waar deze foto’s genomen werden en bieden zij, door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie, geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, waardoor zij, zowel gelet op hun inhoud als hun zeer relatieve bewijswaarde niet van die aard zijn om het incident waarbij zijn broer zou zijn aangevallen met een bajonet aannemelijk te maken (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 26; NPO, p. 9).

De documenten met betrekking tot zijn werk, zijn schoolopleiding, zijn identiteit en die van zijn familie, zijn huwelijk en zijn verblijf in Libië en Maleisië, zijnde zijn paspoorten, zijn identiteitskaart en die van zijn kinderen, zijn geboorteakte en die van zijn echtgenote, zijn residentiecertificaat van Libië, zijn familiesamenstelling in Libië, zijn studentenkaarten, zijn rijbewijzen, zijn immigratiekaarten en zijn huwelijkskaart uit Maleisië, zijn huwelijksakte, zijn universiteitsdocumenten, zijn werkdocumenten in Maleisië en Libië, zijn Maleisische verzekeringsdocumenten, het visum van zijn familie voor Maleisië, en zijn Maleisisch blanco strafblad (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-5, 7-17, 19-22), betreffen elementen die niet ter discussie staan, waardoor zij de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas niet kunnen herstellen.

4.3.3.2. Verzoeker voert tevens aan dat hij vervolgd zal worden omdat zich op zijn telefoon inhoud bevindt waaruit een pro-Qaddafi-gezindheid zou kunnen worden afgeleid (NPO, p. 11), maar laat na aan te tonen hoe

de Libische autoriteiten, milities of andere relevante actoren kennis zouden krijgen van inhoud die zich op zijn persoonlijke gsm bevindt. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele dienstige poging om de motieven in dit verband in de bestreden beslissing te weerleggen. De door hem neergelegde Facebookberichten waarin Libiërs agressieve reacties plaatsen op het gebed dat hij onder een foto van Qaddafi plaatst (NPO, p. 8; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 25), kunnen geen nieuw licht werpen op de voorgaande vaststellingen. Verzoeker stelt uitdrukkelijk dat hij deze personen niet kent (NPO, p. 8-9) en toont niet aan dat deze personen hem specifiek viseren of hem in het verleden reeds hebben aangevallen.

4.3.3.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voor het eerst melding maakt van een vrees omwille van zijn vermeende verwestering in geval van terugkeer naar Libië, laat hij na dit aannemelijk te maken. Hij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Libië omwille van zijn verblijf in Europa anders gepercipieerd en geïntegreerd zal worden, noch toont hij aan dat zijn verblijf in Europa voor hem een risico op vervolging inhoudt. Met een loutere verwijzing naar zijn westerse klederdracht en zijn jonge leeftijd, zonder meer, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij is verwesterd of dat hem om die reden een verwestering zou worden toegeschreven. Het gegeven dat hij in België een inburgeringscursus gevolgd heeft, tewerkgesteld is en Nederlandse lessen volgt (aanvullende nota 12.11.25, stukken 1-5), toont aan dat hij zich aanpast aan zijn verblijf in België, maar laat niet toe te concluderen dat hij een levenswijze heeft ontwikkeld die haaks op de Libische normen en waarden staat. Hij wijst er weliswaar op dat hij zich geïntegreerd heeft in de westerse maatschappij, maar toont dit op geen enkele wijze aan, waardoor hij onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Libië niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont hij aan dat hij om deze reden dreigt te worden geïntegreerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Libië bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden dreigt terecht te komen.

4.3.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, is voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en hij niet aannemelijk heeft gemaakt Libië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïntegreerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

4.4.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal licht deze situatie, geactualiseerd middels haar aanvullende nota van 4 november 2025, als volgt toe:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie de COI Focus Libië – Veiligheidssituatie van 10 juli 2025; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023; en Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021) blijkt dat er sinds de val van Muammar Qadhafi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid heerst waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 ondertekenden vertegenwoordigers van de Libyan Arab Armed Forces (LAAF), ook het Libyan National Army (LNA) genoemd, en de Government of National Accord (GNA) een staakt-het-vuren dat tot op heden grotendeels stand houdt. In maart 2021 werd een overgangsregering van nationale eenheid gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobruk, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef de LAAF onafhankelijk

handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld, zegde het HoR in Tobruk het vertrouwen in de nationale regering in Tripoli op en vormde op 1 maart 2022 zelf een nieuwe parallelle regering met de naam Government of National Stability (GNS) onder leiding van Fathi Bashagha. Tussen midden maart en eind augustus 2022 ondernam Bashagha verschillende pogingen om zijn parallelle regering in Tripoli te vestigen, hetgeen resulteerde in vier gewelddadige confrontaties tussen gewapende groepen gelieerd aan Abdul Hamid Dbeibah respectievelijk Bashagha. Bashagha werd op 16 mei 2023 vervangen door Osama Hamad. De politieke patstelling met twee rivaliserende regeringen en twee premiers die elkaars legitimiteit betwisten hield aan in 2025. De nationale verkiezingen die oorspronkelijk voor eind 2021 voorzien waren, zijn volgens de beschikbare landeninformatie voor onbepaalde tijd uitgesteld.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. Aan het einde van de verslagperiode van de COI Focus Libië – Veiligheidssituatie van 10 juli 2025 controleert de GNU de hoofdstad Tripoli, het noordwesten en een gebied in het zuidwesten. Khalifa Haftar en zijn militaire coalitie LAAF hebben als enige gewapende groep controle over een volledige regio, met name het oosten, het centrum en delen van het zuiden van Libië. Inzake de controle over het zuiden van Libië is de beschikbare informatie minder eenduidig. Bronnen geven aan dat het zuiden grotendeels in handen is van Khalifa Haftar en de LAAF dan wel van militante lokale groepen en/of stammen.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, blijkt uit voornoemde landeninformatie dat er sinds het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021 sprake is van een significante verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Hoewel de veiligheidssituatie in heel Libië gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren grotendeels stand. In de periode van 8 augustus 2023 en 4 april 2025 rapporteerde UNSMIL (the United Nations Support Mission in Libya) slechts één geval van mogelijke schendingen, i.e. het incident waarbij het 101ste bataljon van de LNA de controle overnam van het militaire kamp Tindi dat voordien onder de controle stond van de commandant van de militaire regio Sabha en dus de GNU. Eens in de zoveel tijd vinden plaatselijk en meestal kleinschalige gewapende clashes plaats. UNSMIL typeert de veiligheidssituatie in Libië aan de hand van termen als spanningen die al dan niet escaleren tot geweld, gewapende mobilisatie en gewapende clashes tussen diverse gewapende groepen. Deze clashes worden steeds gelinkt aan concurrerende belangen, onderlinge competitie voor politieke en territoriale invloed en/of controle over middelen.

Het aantal veiligheidsincidenten in de periode van januari 2023 tot juli 2025 is op een relatief laag niveau gebleven. In desbetreffende periode heeft ACLED zo een 452 veiligheidsincidenten gecodeerd, met een verhoogd aantal slachtoffers in augustus 2023 en mei 2025 gelieerd aan gewapende confrontaties in enkele dichtbevolkte wijken van de hoofdstad Tripoli alsook in februari 2025 ten gevolge van clashes in het zuidelijke Qatrun. In navolging van de clashes van midden mei 2025 in Tripoli werd een bestand tussen de gewapende groepen afgekondigd dat bij de eindredactie van het veiligheidsrapport standhoudt. In de geraadpleegde periode zijn over het algemeen meer battles dan violence against civilians genoteerd, met uitzondering van de maanden april en november 2024 en maart en april 2025. Ten aanzien van 2023 werd in 2024 en 2025 een stijging van dodelijke slachtoffers vastgesteld. Van het totaal aantal dodelijke slachtoffers in de geraadpleegde periode valt 69 % (298 doden) bij battles, 28 % (123 doden) bij violence against civilians en 3 % (14 doden) bij explosions/remote violence. In een rapport van LCW (Libya Crimes Watch) worden in 2023 20 burgerslachtoffers genoteerd en voor 2024 16 doden en 16 gewonden. Volgens de VN vielen bij de gewapende confrontaties van midden mei 2025 in Tripoli 8 burgerslachtoffers, terwijl LCW minstens 10 doden en 10 gewonden heeft gedocumenteerd.

Het zwaartepunt van de geweldsincidenten en dodelijke slachtoffers ligt volgens meerdere bronnen alsook ACLED in het westen en voornamelijk het noordwesten aangezien het veiligheidslandschap daar meer versplinterd is. Vooral in de noordwestelijke governates Tripoli, az-Zawiya en an-Nuqat al-Khams werden de meeste incidenten vastgesteld. Tussen 1 januari 2023 en 4 juli 2025 registreert ACLED in de governate Tripoli 130 veiligheidsincidenten met 184 dodelijke slachtoffers (strijders en burgers), waarvan 71 battles met 154 dodelijke slachtoffers.

Zowel in de oostelijke regio Cyrenaica als in de zuidelijke regio Fezzan bleef het geweldsniveau tijdens de verslagperiode zeer laag en vonden er geen grootschalige gevechten of clashes plaats. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van dodelijke slachtoffers.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in februari 2024 dat er 40.179 ontheemden als gevolg van de overstromingen door storm Daniel ("flood IDP's") en 107.203 ontheemden als gevolg van eerdere gewapende conflicten ("long-term IDP's") in Libië waren (zie **IOM Libya, Displacement and Solutions Report**, van mei 2024). Gedurende de verslagperiode heeft IOM in heel Libië geen nieuwe ontheemding omwille van aanhoudende gewapende vijandelijkheden gerapporteerd. Meer dan 726.000 Libiërs werden geïdentificeerd als teruggekeerd naar hun regio van herkomst, i.e. een stijging van meer dan 20.000 personen ten aanzien van augustus 2023 (zie **IOM Libya, Displacement and Solutions Report**, van augustus 2023). De meeste teruggekeerde Libiërs bevinden zich in Benghazi, Tripoli en Aljara. 96 % van de

onthemden keerden terug naar hun regio van herkomst omwille van een verbeterde veiligheidssituatie aldaar.

Volledigheidshalve wijst de Commissaris-generaal er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twijfelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en volatiel is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Specifiek wat betreft verzoekers regio van herkomst, Misrata, blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de diverse gewapende groepen in grote mate gedemobiliseerd zijn en zij enkel mobiliseren bij een ernstige externe dreiging (CEDOCA, *COI Focus Libië – Veiligheidssituatie*, 10 juli 2025, p. 17). Verzoeker, die louter stelt dat er in Libië nog steeds sprake is van willekeurig geweld, brengt zelf geen informatie naar voren die afbreuk kan doen aan de geactualiseerde informatie die de commissaris-generaal heeft bijgebracht en die supra werd geciteerd.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5. kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN I. FLORIO